

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. Tiskarnici sprajemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 12. svečana 1886.

List 7.

Govor

pri občnem zboru katoliške družbe 26. januarja 1886.

(Dalja.)

Primerjali smo kat. družbo drevesu, ki lepo raste in sad rodi. Kakor pa iz enega debla priraste več mladik, ktere so z deblom sklenjene, pa vsaka posebej rodi sad: tako je iz debla kat. družbe prec prvo leto prirastla lepa mladika, imenovana Besednica ali Resource, ki je tudi v poglavitni družbini namen veliko korist obetala.

Ta Besednica se je pričela že 13. rožnika 1869 s slavnostnim govorom dr. Kulavica; potem je nektore večere zbrane ude v prav mikovnih govorih kratkočasil znani govornik g. Heidrih; enkrat nas je tudi baron Stillfried nazaj gredé iz Rima počastil in razvesolil s prav zanimivimi opazkami o sv. Očetu.

Ta Besednica se je spremenila l. 1871 v posebno katoliško - politično društvo, ki je po svojih od vlade poterjenih pravilih imelo namen: vzajemno se razgovarjati o cerkvenih in političnih zadevah, braniti in pospeševati cerkvene in državne pravice in koristi ter je v to sverho imelo mesečne shode in govore. Ta nova politična družba in hčerka naše družbe je ves čas prav krepko podpirala poglavitni namen svoje matere, kat. družbe; zraven se je pa prav primerno po potrebi časa pečala z raznimi dnevnimi predmeti ali vprašanji, zlasti je krepko zavračala prederzne napade iz nasprotnega tabora liberalcev iz konstitucionalnega društva, katero je rado vtikalo svoj nos v zgolj cerkvene stvari; n. pr. liberalno konst. društvo je prederzno napadalo novo določeno versko resnico, in so podpise nabirali za nekdanj alavnega zdaj nesrečnega Doellingerja; naše politično društvo jim je dokazalo temeljito papeževo nezmotljivost in njih lastno nevednost v tej reči. Ko so liberalci napadli naša duh. semenišča, so jo dobro skupili ne le od gg. bogoslovcev samih, tudi naše novo društvo jim je dalo primeren in temeljit poduk o potrebi in namenu cerkvenih semenišč. Enako se je pretresovala nova šolska postava in nje pomanjkljivosti, piškavi civilni zakon in njega cerkvena neveljavnost, ktere obravnave je vse priobčila naša „Danica“. Govorilo se je tudi o slabih (judovskih) časnikih, o brezverstvu z vsimi njegovimi nasledki, o neposrednjih volitvah za državni zbor, o „mrtvi roki“ in njenem blagoslovu in sploh o tehtnih

predmetih nove liberalne dobe. Tako je ta hčerka kat. družbe prav živahno in koristno delala, se krepko vko- reninila, da se sme njena doba imenovati zlata doba naše družbe, pa je bila zavoljo malega formalnega pregreška razpuščena l. 1874. Živa potreba se čuti že več let, da bi se ta družba po okolišinah prenarejena spet oživila in v cerkvenem in političnem oziru vspesno delala!

Po tem trojnem načinu in z dotičnimi sredstvi je v prvi dobi kat. družba delovala in pospeševala svoj prvi poglavitni namen: oživljati in gojiti katoliško zavednost, in če tudi le bolj tiho in skromno, vendar ne brez dobrega sadu. To so priznavali udje in neudje, prijatli in tudi nasprotniki, ki družbe in njenega vspaha niso mogli uničiti. Zato smemo zaklicati: Slava ji!

2.) Tudi za drugi namen, skazovati dela kerščanske ljubezni, je družba po moči in okoliščinah verlo delala.

Že je bilo omenjeno, da je družba pridno in zdatno in sicer večkrat nabirala milih darov za sv. Očeta v sedanjih potrebi. Nabrani darovi so se pošiljali z dotičnimi adresami in podpisi, ali pa po domačih romarjih, ali naravnost po pošti. Tudi v tem oziru, se je družba skazovala kot dobra hčerka sv. Očeta, kteremu je bila vdana z otroško, tudi djansko ljubeznijo, bila je prava ultramontanka.

Drugo delo keršč. ljubezni je prevzela naša družba od družbe blagih gospa in gospic, ki jo je ustanovila, dobro znana Orlova rodovina in je že več let oskerbovala in napravljale zimsko obleko revnim šolskim otrokom; zdaj pa je kat. družba s pomočjo ravno tih gospá in dobrotnikov potrebno vkrenila in oblekla vsako leto 80 - 100 otrok za zimo v veliko radost otrok samih in njihovih starišev; ravnala je družba prav lepo po znani Gospodovi besedi: Kar ste storili nar manjšemu zmed vas, ste meni storili.

Za domače revne se je osnoval v družbi poseben odsek možkih in ženskih udov, ki je imel vsacih 14 dni sejo, v kateri se je posvetovalo in določevalo, ktere družine in kako bi se po moči podperale, ali z denarjem prostovoljnih darov ali z različno ponošeno obleko. Tudi na pohošne berače je dobrodušni odsek obračal svojo pozornost; da bi pa nekteri beračuni prejetih darov ne obračali na slabo, so se jim dajale namesti soldov marke, za ktere so dobivali na določenem kraju kruha, moke in družega potrebnega živeža. Tudi nesrečnih

zunaj mesta družba ni pozabila in je po svoji moči pomagala poškodovanim po toči ali ognji ne le po domači deželi, tudi po revni Istri in po Hervaškem. — Da bi vse te blage namene družba lažje dosegala, je skušala že prve čase v posebnih odsekovih sejah ustanoviti Vincencijevo družbo, pa takrat še ni našla potrebnih moči in oseb za izvršitev.

Pomočki v te dobrotelne namene so bili: Nabiranje darov pri družbinah shodih, javno pobiranje po časniki, daritve pri družbinah mašah, srečanje in tombole, zadovoljni darovi v denarji ali v blagu raznih dobrotnikov iz mesta in dežele; in priznati moramo, tudi pri izvrševanju tega blagega namena je bil poseben božji blagoslov; kajti vsako leto se je dobilo in razdelilo več stotin v te dobre namene; saj dobri ljudje radi dajo, ako vidijo, da je treba in da se dano dobro oberne. Zate bodi stoterni: Bog plati! vsim dobrotnikom.

Tako je blagodejno delovala naša družba v prvi dobi (od l. 1869—75) skozi šest let za svoje blage keršćanske namene; se vé da, s svojimi skromnimi močmi le bolj skromno, pa vendar uspešno, da se je smela meriti z vsako družbo enake verste.

Da je bilo z dvojnimi pglavitnim namenom sklenjeno tudi potrebno kratkočasno razvedrovanje, se vidi že iz tega, kar je bilo rečeno o javnih veseljah, o srečanju, družbinah igrah i. t. d. Po moči je družba strinjala koristno z mičnim. —

b) V drugi svoji dobi (od l. 1875—85) kat. družba sicer ni spremenila ne svojih pravil, ne svoje osnove, tudi ne svojih namenov, vendar se je pod novim predsednikom, mil. g. proštom dr. Jarcem, marsikaj spremenilo in je v novih razmerah dobila nekoliko drugačne lice. Prvi predsednik, grof Wurmbbrand, je začel l. 1875 bolehati in je zato odstopil od predsedništva, častno predsedništvo mu je odbor ponudil in slovesno izročil. Kat. politično društvo se je vsled vladnega odloka razpustilo l. 1874. Družba sv. Vincencija se je jela snovati l. 1875 ter se je ustanovila l. 1876. Tudi skerb za zimsko obleko otrok so imenovane gospé spet same prevzele, ter jo je kat. družba polagoma opustila. Tako je odpadel dobrotelni odsek, ali velikoveč postavil se je na trdnjeje stališče, cerkveno priznано in izvrstno osnovano Vincencijevo družbo. Ker je ponehala prva gorečnost, se je število društvenikov zmanjšalo nekaj po odstopu, nekaj po merjenji, pa je postalo zdaj bolj stanovitno (600—700 udov). Tudi je stopila družba zdaj bolj na domača tla, in je tako verlo nadaljevala delovanje za svoje blage namene.

1.) Za prvi namen, oživljati katoliško zavest, so tudi v tej dobi dajale prav vgodno priložnost papeževe svečanosti, namreč l. 1876 tridesetletnica vladanja Pija IX, l. 1877 petdesetletnica njihove škofovske časti in oblasti, l. 1878 volitev novega papeža Leona XIII in l. 1881 svečanost o slavni Leonovi okrožnici zastran ss. Cirila in Metoda.

O tridesetletnici je imela družba v nunski cerkvi Bogu v zahvalo slovesno sv. mašo in slavnostni govor; odbor pa je poslal po telegrafu primerno častitko in voščilo sv. Očetu, ki so se ljubeznjivo zahvalili družbi po kard. Antonelli-ju.

Se slovesne je obhajala družba in vsa dežela petdesetnico škofijstva Pijevega. Slovesno zvonjenje po vseh cerkvah je napovedovalo slavnostni dan; vse mesto je bilo sijajno razsvetljeno, po bližnjih in daljnih višavah so se svetili velikauski kresci; po vsi škofiji so se nabrali obilni darovi za sv. Očeta in okoli 50.000 podpisov, ki so se vezani v krasni knjigi poslali z lepo adresno v Rim. Obilnemu številu (800) avstrijskih romarjev, ki so se o

tej svečanosti pod vodstvom r. kardinala Švarcenberga s svojimi darovi šli poklonit sv. Očetu, se je pridružilo tudi 21 Slovencev z g. predsednikom naše družbe, ki je bila v javnem zaslišanji 27. maja dobro zastopana. Lepa je bila svečanost l. 1877, kakoršne v tem pomenu keršćanski svet še ni videl in učakal; toda, žali! Bila je tudi zadnja za slavnega Pija IX; kajti v začetku drugega leta, 7. februarja, je izdihnil izvrstni Pij IX svojo blago dušo. Naša družba je neutegoma naznanila sožalovanje papeževemu namestniku Jakobini-u na Dunaj in je opravila 22. febr. mertvašnico za nepozabljivega ranjcega, ki je toliko let neustrašeno in s krepko roko vodil kermilo Petrovega čolnca.

K sreči je imela družba kmalu veselo priložnost, naznaniti svoja serčna voščila 20 feb. izvoljenemu novemu papežu, Leonu XIII.

Tudi pod tem slavnim papežem, ki se po svojih učenih in modrih okrožnicah po pravici imenujejo „Lumen de coelo“ (Luč z neba), je imela kat. družba kmalu prav lepo priložnost, vsaj posrednje pospeševati vdanost in ljubezen vernih do sv. Očeta. Ko so namreč l. 1880 Leon XIII izdali izvrstno okrožnico o ss. Cirilu in Metodu, je ta kakor iskra padla v pripravna serca vernih Slovanov sploh in Slovencev posebej, ter jih neizrečeno vnela in navdušila za sv. Očeta. Živahno so se pomenkovali, kako bi se za toliki dar (Grande munus) spodobno hvaležne skazali Leonu XIII. Kmalu so se povsod edinili v sklepu, da se spodobi osebna in slovesna zahvala sv. Očetu za tako dragoceni dar. Od severa do juga se prične vse gibati med Slovani. Velika množica (čez 1200) raznih stanov obojnega spola od plemenitaša do kmetiča, od učenjakov in prelatov do bornega rokodelca zmed Čehov in Poljakov, Rusinov in Slovkov, pa tudi na jugu zmed Slovencev in Hrvatov, Dalmatincev in Bošnjakov se kakor sveta vojska podá na dolgo romarsko pot proti večnemu Rimu, da bi se spodobno zahvalili in poklonili sv. Očetu za toliko ljubezen.

Tudi to velikansko romanje je kat. družba spodbudovala in pospeševala; po časniki je namreč vabila in naznanaovala za domačo to slavno podvzetje; iz severa došle romarje pa je na kolodvoru slovesno sprejela in po svojem predsedniku pozdravila, ter po moči vse potrebno oskerbovala. Pa tudi zmed njenih udov in druzih Slovencev se jih je veliko pridružilo navdušenim romarjem, ki so pod vodstvom jugoslovanskega mecena škofa Štrosmajerja imeli pri sv. Očetu slavno zaslisanje, katero ostane z nezbrisljivimi zlatimi čerkami zapisano v spomina in sercu vsih navzočih, med kterimi je bilo okoli 80 Slovencev, ki so pa vernivši se s svojo navdušenostjo na brezštevilne druge blagodejno vplivali, da bodo še poznejši rodovi pomnili to navdušenost za sv. Očeta, ter se bodo tako blagi nasledki tega popotovanja še dalje bolj razvijali in vplivali vsestransko na dobre verne Slované.

Tako so tudi v tej dobi papeževe svečanosti služile družbi, da je vnela verne za namestnika Kristusovega in s tem uspešno budila katoliško zavest med udi in drugimi vernimi. Družbo pa je budil za te svečanosti od ene strani žalostni stan sv. Očeta, ki so, od vsih vlad zapušćeni, od laške oropani, res jetnik v lastni hiši, da se ne smejo javno prikazovati; od druge strani pa ste gotovo tudi pripomogli izvrstni osebi Pija IX in Leona XIII, ki ste pri vernih obudile ne le apoštovanje, da, pravcato občudovanje. Dolžni so bili tudi verni se hvaležne skazovati za tolikrat dovoljeno sveto leto, ki je budilo verne k pokori, pa tudi k hvaležnosti za tolike milosti. Tako je k sreči čisto zamerl suhoparni janzenizem tudi pri nas, kjer je še v tem stoletji razjedal cerkvenega duha pri duhovščini in pri vernih.

Živa je zdaj zveza vernih s sv. Očetom, velika je njih ljubezen in vdanost, kar pričajo obilni darovi, podpisi, še bolj pa neprenehane molitve za sv. Očeta. Kakor beremo v sv. pismu o Petru in vernih: „Peter je bil zapert v ječi, cerkev pa je zanj neprenehoma k Bogu molila“: tako se godi in spolnuje še dan danes.

To živo ljubezen med sv. Očetom in zvestimi otroci je pri nas bistveno obudila in pospeševala kat. družba, da smelo rečem: Ko bi naša družba ne bila nič drugega storila, bi bilo že omenjeno važnega pomena in velike koristi za verne in vso deželo, katero je družba večkrat zastopala. Istina je namreč, da med našim narodom nikdar ni bilo toliko vdanosti in ljubozni do sv. Očeta, ter se nikdar ni toliko molilo javno in posebno v ta blagi namen. Dokler je pa med ljudstvom ta ljubezen do Kristusovega namestnika, bodimo zadovoljni in tudi družbi hvaležni; to priča, da naš narod je in ostane rimsko-katolišk in s tem veren ter ozdravljiv; odletele bodo od njega nekerščanske pšice nasprotnikov, ako ostane pri našem geslu: „In aeternum juxta Romam.“

Na drugi način je kat. družba v tej dobi budila katoliško zavest s svojimi „Glasi“ in sicer s tiskanimi in ustmenimi. Že od leta 1877 je družba redno na svetlo dajala male zvezke z naslovom: Glasi katoliške družbe, ki so postali družbino glasilo; nekaj so podučljivi, nekaj kratkočasni. da bi družba vsem vstregla in svojemu poklicu po moči zadoščevala, narodu pa pomagala ohraniti in braniti najdražji svetinje, nar lepši biser: sv. vero. Ti glasovi so izhajali od začetka po 4 mali zvezki, po tem po 2 večja na leto. in zadnja leta le po eden, pa veliko obširnejši zvezek, da se ložej obdelujejo tudi obširniši in važnejši predmeti. Vsebina je prav mikavna, pa tudi podučljiva, n. pr. družbine in druge dnevne dogodbe, imenitne stoletnice, tudi lepe pobožnosti in potrebne verske resnice, ktere nasprotniki radi napadajo in tudi verni dostikrat preplitvo umejo; tako, da imajo nekteri članki veljavo ne le za eno leto in ne le za ude, temveč za vselej in za vse verne Slovence, tudi čez Kranjsko mejo; zato je škoda, da jih tudi drugi verni razun družbenikov niso bolj pridno brali in s tem družbe gmotno podperali. Naj več pisali in vredovali so te „Glase“: mrg. Jeran, dr. Jeglič, dr. Čebašek, dr. Lampe, s pomočjo raznih družih sodelovalcev, katerim bodi tudi tu hvala izrečena.

Tudi ustmeno se glasi katoliška družba že osmo leto v zimskih večernih shodih, pri katerih imajo razni gospodji za možke svoje ude, pa tudi druge poslušalce, primerne podučne govore o različnih predmetih: o verskih resnicah in zgodovinskih dogodbah, o narodnih in naravoslovskih vprašanjih, o znamenitih popotovanjih po daljnih krajih, po Nemškem, Francoskem, Laškem, tudi po sveti deželi. Tudi zmed tih govorov so bili nekteri prav zanimivi in temeljiti, vredni da bi se dalje slišali. Le poslušalcev je bilo dostikrat premalo, ter potem tudi govornik lahko zgubi potrebno vneto.

2.) Tudi drugi, dobrodelni namen naše družbe v tej dobi ni bil pozabljen, dasiravno je novo ustanovljena Vincenc. družba prevzela poglavitno delo, in ga je po svoji prav izverstni osnovi boljše oskerbovati zamogla. Kat. družba pa je 1. neposrednje podperala Vinc. družbo, ker ji je naklonila na Rožniku nabrane darove vernih; tudi je večkrat za njo obernila čiste prihodke društvene tombole; ravno tako ji je rada in brezplačno prepuščala svoje prostore za konferenčne seje ter je vlani ji oskerbela tisk knjižice o njeni petdesetletnici. 2. Tudi v tej dobi je nabirala in pošiljala obilne darove za sv. Očeta; po moči se je ozirala na domače nesrečne, po toči, ognji i. t. d. poškodovane; ravno tako je tudi domačim misijonarjem v Ameriki posredovala razno pomoč.

3. Zlasti pa je obračala zdaj svojo skerb na tužno Bosno; že pred vstanovitvo ondotne nove hierarhije je družba prosila slavnega škota Štrosmajerja, da bi kot Bosanski vladika blagovolil po moči blagodejno vplivati na katoličane v Bosni; sama pa je oskerbela za nje raznih darov, ne le denarja, še bolj cerkvenih naprav za ondotne siromaške kat. cerkve, pošiljala je cerkvene obleke in perila, moštrance, kelihe, križce in kadilnice i. t. d. Gotovo se tudi v tem oziru smé meriti z drugimi družbami in je vselej radostno storila, kar je bilo moč pri tako skromnih prihodkih.

Še bolj pa je skazovala dušna dela usmiljenja in ljubezni ter je bila skerbna za pravno življenje in dušni blagor udov in vernih sploh. Da bi odvernili nerodnosti in javno pohujšanje, se je obernila do mestne gosposke za posredovanje in potrebno nadzorovanje po mestnih tergih. Celc do visocega ministerstva se je družba obernila, da naj tovarniško nadzorništvo opomni dolžne skerbi za javno spodobno obnašanje delavk.

V dušni prid in blagor je opravljala družba poletni čas na Rožniku redno vsak mesec sv. mašo za žive in mrtve ude, in novejši čas opravi posebej za vsacega vnanjega umerlega družnika sv. mašo. Ravno tako je oskerbela slovesno mrtvašnico po ranjem papežu, po r. škofu, po r. predsedniku. za vojake v Bosni umerle. Tudi je imela službo božjo za tamošnje turškega jarma rešene brate in za razširjanje kat. vere po novi Avstriji.

Tudi za večji vseh in slovesnejše vdeleženje zadnjega sv. leta 1881 se je družba hvalevredno prizadevala; še celo čez svoja pravila je veliko storila za duše v vicah z razširjanjem dotične bratovščine, z raznimi spisi in posebno primerno knjigo. Ali niso vse to hvale vredna dela kerščanske ljubezni, ki obsega ude in neude, žive in mrtve?

(Konec nal.)

Nekaj resnega za vsacega.

Resnega premislika si ti, o človek zelo potreben, bodi si, da si knez ali kmet. dijak ali rokodelc, profesor, učitelj ali vradnik, grofja ali dekla — premislika namreč, kar tiče živež ali hrano, pa kdo je potrebuje:

Povem ti, da tvoja duša potrebuje več hrane, nego tvoje telo. Tudi duša mora rasti in se razcvetati v dobrem in sad obroditi v ponižnosti, poterpežljivosti, v delavnosti, resnicoljubji, v ljubezni in čistosti, sploh v keršanskih čednostih. Hrano ali živež pa, s katero moreš dušo preživiti, dobiš le z božjo pomočjo. To hrano dobiš med drugim v molitvi, kakor telesno hrano v jedi. Molitev, ki ti je morebiti malo mar, je vender tvoja dušna jed, saj ena glavnih dušnih jedi. In to hrano moraš svoji duši privošiti vsak dan po večkrat. Ne pozabi tega! Zlasti tudi zato ne, da boš vedil ceniti nezmerno vrednost molitve ter pomoček nje za olepševanje duše.

Si pa li res tako močen in velik v čednostih; da je za te zadosti le ob nedeljah si dušo za neko trenotkov v molitvi napojiti in okrepčati? Tvoja duša zadobila je od Boga razumljivost in bistroumnost, da se ne valja, kakor červ v črni zemlji, temveč da séza po velikem, po večem, po neizginljivem. To si pa zamore duša v molitvi doseči. Kdor si krati molitev, ta si prikrajšuje tudi peruti; njegova duša nima nagona za povzdigovanje proti nebesom, k Bogu, nima veselja za lepe čednosti; ampak se plazi po revni nesnagi, ali k večjemu jo žeja le po minljivih dobrotah ali celo po razuzdanosti, gizdavosti, sploh po pregrehah. Zato kliče sv. Cerkev na samo

ob nedeljah, ampak vsaki dan: „Sursum corda!“ kvišku serca, k Bogu vsegamogočnemu! To stori človeka zdravega in močnega v duhu. Ti pa si bolehav in slab, se nagneš vsaki dan, zdaj sem, zdaj tje in zabredeš tako v mnogotere grehe. Tvoji dobri sklepi, ki si jih morda v nedeljo zjutraj storil, drobijo se že proti večeru, kakor steklo, in med tednom potem nimaš nič pomoči več.

Dosti se nahaja v lekarni tvoje cerkve zdravil, ki bi bile zmogljive tvoje slabosti pozdraviti in te potem močnega ohraniti. Dobro zdravilo za to je tudi resna molitev, pogovor z Bogom. Ti pa nemara komaj pol žljice tega zdravila na teden vžiješ, in moral bi vsaj tri žljice vsaki dan ga vžiti! Ni čuda, če vedno bolj in bolj hiraš in se tako v lenobi za vse dobro pogubljaš! Pa praviš: „Tako hudoben vender nisem; grešniki smo vsi; nihče mi nima kaj očitati; ubijavec nisem, ropar ali prešestnik tudi ne; dolžen nisem nobenemu nič, in vidim, da celo drugi, ki vedno molijo, niso nič bolji od mene.“

No, no, ti prepolna posoda svetosti! Od kod jemlješ vso to lepoto in čistost svoje duše? Kristus je po cele dni in noči molil. „Apostelj pravi: „Molite neprenehoma.“ Svetniki so zelo, mnogi vsaki dan po cele ure molili. Peter enkrat ni molil, ko bi bil moral, in je vakušnjava in v greh zabredel.

Svetniki, ki so mnogo molili, cenili so se za velike grešnike pred Bogom. — Ti pa le redko kedaj moliš in še takrat — kako? In pri vsem tem misliš, da si majhen grešnik. — ali celo da si podoba čednosti? Kdo ima tu prav? Pri kom je božji žar bogateji posvetil v dušo, pri tebi, ali pri svetnikih?

V molitvi se duša Bogu odpira, in v molitvi Bog vanjo gleda. Ti pa zapiraš okna svoje hiše in jih le ob nedeljah za trenutek odpreš. Potem naj verjame, komur drago, jaz ne, da je v tvoji duši tako svitlo, jasno, čisto in lepó, kakor ti misliš. Kristus je nekda vprašal, kdo so ti, ki temeto bolj ljubijo, nego svitlobo; to so tisti, djal je, katerih dela so hudobne.

Dobro si to zapomni ti prepolna „posoda svetosti,“ ki ne maraš za molitev, k večemu ob nedeljah eno sv. mašo slišiš — in kdo vé, kako še tisto? potem pa ti ves ljubi teden ni mar, da bi kaj storil za svojo neumerljivo dušo. Prim.: „Das Haus des Herzens Jesu“, str. 147.)

Ko bi ti zvesto molil, bi se tudi postil o svojih časih, in ko bi verno molil, bi gotovo velikonočne dolžnosti ne opušal, ker vodil bi te strah Božji in bi se izločen, izobčen biti iz naročja sv. Cerkve, kar se bal zgodi takim, ki velikonočne spovedi in obhajila ne opravijo.

Ako si na razpotji, začni moliti, resno moliti, — to te bo obrnilo na pravo pot, ki Bog daj bi jo našel saj v svetem letu, ki ne bode predolgo, da se začne.

Prec plačaj!

„Delavcem in najemnikom zaslužek zadrževati ali utergovati“ — kakošen je ta greh? Vsak podučeni otrok ti bo vedil povedati, da to je v nebo vpijoč greh.

Velikrat me je serce zbolelo, ko sem ališal, da si marsikteri brez vsega pomisleka dajo to in uno narediti pri rokodelcih, za plačevanje pa jim je malo mar.

Eden katoliških listov je prinesel nekatere verstice o tej reči, ki so dosti podučljive za take, ki imajo še kaj serca. Piše tako-le:

No mojster, kam jo mahate? Tako sem poprašal te dni krojaškega mojstra, ki je nesel nekaj zagrnjenega, kakor bi bila obleka. Gospodu Iks-Ipsu nesem novo suknjo, je bil odgovor. Ta gospod je moj dober

naročnik, daje si veliko napraviti, tudi plača, toda vselej še le dolgo pozneje in vselej ga moram opominjati. (So pa še taki Iks-Ipsiloni, pri katerih tudi opominjanje nič ne pomaga: treba bi bilo neolikanca z vatlom po plečih opominjati!)

Pred nekterimi dnevi, pravi dalje, sem pobral prodajalko drobnine ter spekerije v svojem sosledstvu, kako se kaj obrača kupčija, in slišal sem enako pri- tožbo. Ne verjamete, je rekla, koliko moram v bukve pisati. In to niso vselej ljudje, ki denara nimajo, — ne, ne: to so ljudje, ki bi lahko plačali, dajo pa za- pisovati in treba jih je opominjati, predno plačajo. Tako n. pr. je gospod Kavčuk z nekacimi 300 gld. v mojih bukvah; ako hočem imeti denarje, ga moram še le prositi, in potem dobim 100 gld. — drugo ostane in zopet naraste na 300 gld.

Žali, da so pri nas mnogi, da ne plačajo precej reči, ktere jemljejo od prodajalcev, — morebiti jih celo že porabijo, pojedó, stergajo, predno se odmenijo, te reči plačati.

Taki ljudje imajo debelo kožo in ne pomislijo, koliko škodo delajo rokodelcem, delavcem, obertnikom, ker blaga ali robe precej ne plačujejo. Ako se trgovcu precej ne plača, tudi on ne more plačati pri višem ter- govcu ali sploh, od koder robo jemlje; s tem peša za- upnost pri velikotergovcu do ujeja in očitna je škoda, ki iz tega izvira! Koliko je s tem nesrečnih, ne bom popisoval, rečem namesto tega, da je neusmiljenega serca človek, kateri po nemarnosti s plačo zatéga in jo priderzuje.

Rokodelec, obertnik in sploh prodajalec zamore le tako se ohraniti, ako se mu precej plačuje; za- pi- sovati v dolžne bukve se pravi pokopavati rokodelstvo!

To je rečno o taci, ki zaslužek delavcem ali pro- dajavcem zadržujejo za kaj časa; koliko hujše pa še le delajo taki, ki so naravnost sleparji in tatovi, ki si naročejo izdelke ali jih jemljó od prodajalcev, ki vedó, da jih nikoli ne bojo plačali, ki jih tudi plačati ne mi- slijo. To so ostudni ljudje in sleparji — brez ljubezni do bližnjega, vredni ječe in galeje.

Do tega pride svét, ako zanemarja zapovedi božje, ako zaverže sv. vero, ktera bi vse osrečevala, ako bi jo spolnovali. Mora se pa tudi spoznati, da štacunarji in rokodelci dan danes velikrat sami zapravijo blago- slov Božji, ker sami Bogu kradejo dolžno čast, ker prodajajo ob nedeljah in praznikih; pride pa slepar in jim odnese, kar so sami zaslužili o dnevih Gospodovih, ko so prodajali o taci dnevih. Oni kradejo Bogu, slepar pa njim. Tako greh sam sebe tepe.

Vrnimo se tedaj k keršanstvu, da bo pravični Bog zopet vsim usmiljen!

Lešniki

za slaboverce in brezverce.

(Za predpust.)

Ti se izgovarjaš, rekoč: „Prej mora minuti mla- dost!“ ... Zakaj pa, bedak? Ali te ni sram le misliti kaj takega? Kaj pa, ko bi Bog s taboj tako delal, kakor ti z Njim, in ko moliš: „daj nam danes vsakdanji kruh,“ — On pa bi ti odgovoril: „Prej mora minuti in izbučati tvoja mladost, potlej še le dobiš. kruh, zdravje, dobro glavo za učenje, mladost.“ Zakaj? Da počenjaš neum- nosti, da pijančuješ, da zapravljaš v družbi lahkoživecev srečo, zdravje, premoženje in dušo samo, da prestopaš božje zapovedi? Resnično, čudni nazori! Jaz jih ne morem opravičiti niti s sv. pismom niti s pametjo.

Da, minuti mora mladost; toda tako kakor vse naše življenje, ki se mora odlikovati z dobrimi deli, z ogibanjem pogubnega in s spolnovanjem dolžnosti. Mladost ima večjo moč in valed te moraš po dobrem bolj hrepeneti in delati še z večjo gorečnostjo. Tako mladost čislajo Bog in ljudje, ker ona je vhod v častno in od Boga bogoslovljeno starost. Mladost je čas setve. V pravem času moraš sejati to, kar veš, da bo želela duša na pragu večnosti. Nič ljubkejšega ni na svetu, kakor nedolžna in sveta mladost, nič ni lepšega, ginljivejšega kakor spodobni, modri, pridni in vestni mladenci.

O ko bi mladi-kristjani umeli, kaj da so! Za ves svet bi ne hoteli zgubiti svoje slave. Zgubljena nedolžnost se ne poverne nikoli. Kes ima svojo sladkost; pa ta sladkost ni nedolžnost.

Ko bi mladost vedila! ko bi starost mogla!

„Pozneje bom spolnoval verske dolžnosti, ko ne bom imel toliko opravil! Spovedal se bom pozneje, v smertni uri. Gotovo ne bom umerl brez ss. zakramentov!“ To je zopet nov izgovor. Pozneje? Prav gotovo? Ali pa je za tebe še kako „pozneje“, ali boš imel v smertni uri vse te pripomočke pri rokah? To je prav gotovo, zelo dvomljivo. Koliko jih je že reklo: „Jutri, pozneje!“ Kaj jim je pa ostalo? Sodba in večnost. Mnogi so v priložnosti odlašali spoved in so hrepeneli po spovedniku, ko ni bilo mogoče ga dobiti!

Smertno uro se hočeš spovedovati? Ali pa Bog ne more poslati smerti pred spovedjo? „Saj je usmiljen“, mi odgovarjaš. Da, usmiljen je; ko bi ne bil, bi ti ne ponujal sedaj odpuščanja, ktere ga nisi vreden. Bog je obljubil odpuščanje skesanim grešnikom, a ni obljubil prihodnjega dné. Poslušaj J. Kr., ki pravi: Čujte torej! ker ne veste, obklej bo prišel Gospod... Za to bodite tudi vi pripravljeni; kajti Sin človekov bo prišel ob uri, ko se vam ne zdi. — In presekal bo (nit življenja nezvestega hlapca) in položil bo del njegov s hinavci: tam bo jok in škripanje z zobmi. (M. 24.)

Bil je mladenič, ki je iz zanikarnosti zanemarjal verske dolžnosti. Vero je imel in govoril je, kakor ti. Zbolel je. Mati je često govorila o duši, mašniku, o spovedi... On se pa obotavlja in odlašja spoved. Bolezen je zmeraj hujša in mladenič se odloči neki večer za spoved. Mati pošlje hitro po spovednika. Duhovnik je bil ravno odšel k nekemu bolniku... A našli so ga vendar. Kolikor mogoče hiti duhovnik k mladenču, vendar pride — prepozno. Malo trenutkov pred spovednikovim prihodom je umerl mladenič v največjem obupu.

V mestu I. se je sprehsjal po ulici imovit gospod. Naenkrat se je zgrudil in padel na tla. Ljudje so ga okrožili in hitro poklicani zdravnik je rekel: Umerl je, predenj je padel na tla. Ali je bil pripravljen? Kdo ve?

Ali se moreš zanesti na prihodnji dan, ko vsak dan slišiš ali vidiš, kako nepričakovano smert? Ne govori mi tedaj: „pozneje“ in ne zaspi nikoli v mislih: prav gotovo se bom spovedal pred smertjo.

Bogaboječ deček je na dan pervega sv. obhajila sklenil resno in terdno, da se bo spovedal precej po vsakem storjenem smertnem grehu. Ta nesreča ga je zadela neko saboto. Vreme je bilo gerdo in duhovnik oddaljen. Zato se mu je tožilo iti k spovedi. Vendar ga je neki notranj glas nagovarjal, naj ne prelomi obljube. Ko je še dvomil, kaj da bi storil, poklekne in moli „Češena si Marija“ za razsvitljenje... Vstal je in podal se v oddaljeno cerkev.

Na poti proti domu ga je srečala neka gospa in ga vprašala, od kod in kam. Radovoljno ji je deček vse razodel in pristavil: „sedaj bodem spal v miru, ko sem si zopet pridobil božje prijateljstvo.“

O nedeljah je deček spal bolj dolgo kot druge dni. Ob sedmi uri poterka mati na vrata dečkove sobe

in ga pokliče. Minulo je že četrto uro in v sobi je še vse tiho. Mati pokliče glasneje in ko ne dobi odgovora, stopi v sobico, rekoč: „Zaspanček! pol osmih bo že ura, ali se ne sramuješ?“ Pa ni še izgovorila vseh teh besed, ko obledi, zakriči in se v nezvesti zgrudi na tla. Deček je bil mrtov.

Blagor mu, ker ni odložil na pozneje! O da bi bil tudi ti tako moder!

Kratko premišljevanje o večnosti.

(Iz pisem ranj. Furmaherja.)

Trenutek, ktere ga se večnost derži, trenutek, ki vse za zmiraj odloči, trenutek, ki vsemu posvetnemu za zmiraj konec stori:

gotova smert — negotova smert!

neizprosljiva smert — neizogibljiva smert!

morebiti prav bližnja smert!

konec časa — začetek večnosti!

Oh zadnji je že čas — blizo pa večnost!

Kakor drevo pade, tako obleži. Kdaj bo pač padlo?

Kako bo padlo? Čez malo časa — za celo večnost!

Jest verujem na večnost! O dolga večnost!

Tisuč let — sto tisuč let — milijon let — sto tisuč milijonov lét — to je dolgi čas; še daljši pa je večnost!

Toliko tisuč let, kar je kapljic v morji, peska na zemlji, listov na drevju, zvezd na nebu — to je dolgi čas; ali še daljši je večnost! Ona nima konca!

O zveličavno upanje: Srečna večnost!

O strašna misel: Večno pogubljenje!

Ali večno srečen bom! ali večno terpel bom!

Jest verujem dvojno večnost! Srede tukaj ni!

Večno srečen — ali pa večno nesrečen;

Večno v veselji — ali pa večno v terpljenji;

Večno v luči — ali pa večno v temi;

Večno v radosti — ali pa večno v obupnosti;

Večno v ljubezni — ali pa večno v jezi;

Večno pri Jezusu — ali pa večno pri hudobnih duhovih;

Večno pri svetnikih — ali pa večno pri pogubljenih;

Večno od Boga blagoslovljen — ali pa večno od Boga zaveržen;

Večno z Bogom sklenjen — ali pa večno od njega ločen;

Večno v raji — ali pa večno v ognji;

Večno v nebesih ali pa večno v peklu!

Vera tirja odločitev. Jest si izvolim srečno večnost! Amen.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Obletnica katol. družbe.) (Konec.)

Preteklo šolsko leto vzdrževala je družba spet večerno šolo za dekleta iz cigararske tovarne, v kateri je pod vodstvom ravnateljice mestne dekliške šole g. Moosove podučevalo več gospodičin, n. pr.: Viktorija Melcer, Rozalija Ramovš, Terezija Elsner z ravnateljničnima gospodičnjama hčerama, preč. g. dr. Čebašek pa je učenke v adventu in postu pripravljaj za prejemo ss. zakramentov. Meseca maja ustavil se je poduk zaradi prepričlega obiskovanja ter je iz istega vzroka potem popolno prenehal.

Od družbinega lista „Glas kat. družbe“ dobili so društveniki lansko leto devetnajsti zvezek. Letá obsega blizo 13 pol in obravnava važne, času primérne stvari.

Vredništvo lista prevzél je prof. dr. Lampe, za kar mu je družba posebno hvaležna.

Društvena bukvarna se je pomnožila za 34 knjig in šteje sedaj 3334 bukev. Družba s tem mnogo koristi, kajti čita se veliko, ker sleherni ud zamore knjig iz bukvarne na dom dobivati. Verh tega vzdržuje družba več časnikov, političnih in lepoznanških v slovenskem in nemškem jeziku za družbenike.

Zimski čas bili so o sredah navadno, kakor že več lét, večerni govori za poduk, za zabavo pa šestkrat tombola v društvenih prostorih. Tri od teh tombol, ki so prinesle društveni blagajni 157 gld. 35 kr. čistega dobička, so bile obrnjene za društvene potrebe; druge tri pa za dobrodelne namene, zlasti Vincencijevi družbi na korist za napravo kapele v Marijanišču.

Kar dalje denarstveno stanje zadeva, smé se vgodno imenovati. Dohodkov imelo je društvo vseh skup v pr. letu 963 gld. 16 kr., stroškov pa 850 gld. 49 kr. ter toraj s koncem leta gotovine 112 gld. 67 kr. Razun te gotovine ima od poprejšnjih let prihranjenega nekoliko še v kranjski branilnici naloženega, nekoliko pa v državnih obveznicah za prihodnje potrebe.

Natančneje razvidi se finančno stanje našega društva iz sledečega razkaza:

I. Dohodki.

1. Letnina družnikov	733 gld. 44 kr.
2. Ostanek gotovine iz l. 1884	15 " 7 "
3. Od 3 tombol	157 " 35 "
4. Kuponi od 8 derž. obveznic	33 " 60 "
2. Za prodane knjige in star. papir . .	23 " 70 "
Skupaj	963 gld. 16 kr.

II. Troški.

1. Stanovanje	204 gld. — kr.
2. Razsvitljava	17 " 56 "
3. Kurjava	21 " 90 "
4. Sluga	144 " — "
5. Pisarna	— " — "
6. Knjigarna	102 " 99 "
7. Tiskovina	313 " 76 "
8. Razni stroški	46 " 28 "
	850 gld. 49 kr. 850 gld. 49 kr.
Ostanek v blagajnici	112 gld. 67 kr.
31. decembra 1885	

Iz Marija-Zvezde v Bosni. (Poslavljenje reda čč. oo. Trapistov.) — 17. prosenca 1886 zjutraj ob 9 kar neutegoma zapojó samostanski zvonovi in slovesno se zvoni skoz pol ure. Vse je bilo osupnjeno, in prašali so ljudje, kaj da se je zgodilo v Marija-Zvezdi, da tako slovesno zvonijo? Kar nepričakovano pride „notarius P. Angelicus," spremljan od treh prič, namreč, od grofa Rumerskircha, visokorodnega gosp. Peterle-ja, g. dr. Klofutarja advokata, in od samostanskega kantorja, in pred kapiteljskimi, pred cerkvenimi in pred zunanjimi samostanskimi vrati slovesno oznani, da so sv. Oče rimski papež samostan oo. Trapistov v Marija-Zvezdi povzdignili v čast opatiije ter da je prečast. P. Bonaventura enoglasno bil izvoljen za opata. Vse se je veselilo tega poslavljenja, le samo prečastiti novi opat ne, ker želel je, da bi težka butara bila naložena na kake druge rame.

Zlatopolje 9. sveč. 1886. Ker ne berem v Danici ničesar o lepem sv. misijonu na Berdu, se podvizam prav kratko Vam za Danico nekaj podatí o tem, ker tu velja: Meminiase juvat!

„Od 28. grudna 1885 do 6. jan. 1886 obhajala je mala duhovnja Matere Božje na Berdu, v političnem

kantonu Kamniškem na Kranjakem sveti misijon, kterege so na poziv skerbnege gospoda domačega župnika vodili 3. č. č. g. g. Lazaristi (iz kongregacije sv. Vincenc. P.), namreč: Ignacij Böhm, Janez Mazur in Adolf Pogorelec. Verniki iz domače in vsih sosednjih duhovnij vdeleževali so se preobilno cerkvenih dobrot, zvesto poslušali so goreče pridiganje, stanovitno in mirno pričakovali priložnosti, da so prejeli sv. zakramente, pozabljiviši na jed in pijačo, in pri vsej gnječi ni bilo nobene nesreče; najlepši red. Vidi se taki blaženi čas posebno bogata milost od zgoraj, od očeta svitlobe, in na obrazih bral si poslušavcev in sploh vdeleženih nekako čudno veselje, nebeški mir vpokojene vesti. Kar pride od Boga, in je shranjeno v zakladih svete kato-liške cerkve po delovanji svetega Duha, to se razodeva tudi od zunaj: občeblazivno, tolaživno. svitlo in kipeče v pravo keršansko ljubezen do bližnjega, ktera ima prenoviti obličje zemlje, ako nočemo doživeti strašnih kazni razžaljene Božje pravice ter prehudih posledic za dušni in telesni stan človeštva. — Temne moči, pekel in njega privrženci med ljudmi — dobro čutijo, da jim je zlasti sv. misijon na poti za dosego njih žalostnih, v slabi vesti spočetih in v sprideni volji in strasti rojenih nakán, da bi razširjali satanovo kraljestvo.

V farni cerkvi na Brdu vidiš stransko kapelo sv. Peregrin-a, vel. pomočnika zlasti za bolečine v nogah, in ravno tam viditi je sedaj na strani misijonski križ, prekrasno izdelan. Pred njim je pripravljeno lepo klečalo, in nad sv. razpelom tako milo gorí lampica, opominjajoča te na Križanega pridiganja! — O Kamniškem in o Berdskem misijonu sliši se posebno veliko veselega za vse, zlasti še veliko tolažilnega za duhovne pastirje, kateri naj bi pač tam, kjer je kolikaj mogoče, sebi in svojim ovčicam naklonili blagosti nevenljivega misijona (monumentum aere perennius). Drugi č. č. gg. pa, katerim tega ni moč storiti, naj bo že zavoljo tesnobe cerkve ali drugače, naj bi pa goreče, neumorno pomagali tam, kjer se sv. misijon obhaja. Verne ovčice bodo jih spremljevale na tak blaženi kraj, in deležne postale ssv. milosti. Č. č. g. g. misijonarjem pa in domačemu g. župniku, kakor tudi vsem pomožnim gospodom in verlim duhovnjanom bodi vsa čast in poštenje, kar naj pa se slednjič vse obrača po Mariji k Bogu, delivcu vseh dobrot. — Gotovo 1.500 sv. obhajil ne bode ostalo brez koristi. Marija pa bo naklonila, da nam tukaj izprosi stanovitnost, in kar se zlasti danes močno pogreša, gorečnost nasproti mlačnosti in brezskernosti za večnost. — Duh. sosed.

Lepa prošnja.

Ljubi Slovenci, znano je, kako huda nesreča je zadela 13. julija minulega leta Zilsko Bistrico na Koroškem. Pogorelo je 7 hiš in farna cerkev, ki smo jo ravno popravljali, pa tudi duhovska hiša in mežnarija. Farna cerkev je vsa pokončana, turen kaže le nekaj začernelega zidovja, lepi zvonovi so se raztopili, oltarji, leca, orglje, klopi — vse je uničeno. Vsi žalostni hodijo farani okoli po drugih cerkvah, ker nimajo ne cerkve, ne službe božje, župnik mora zunaj fare, v sosednji cerkvi božjo službo opravljati. Nar bolj nas pa skerbi, ker ne vemo, kje bomo vzeli toliko denarja, da si zidamo novo cerkev. Potrebovali bi najmanj 30.000 gld., nimamo pa še tretjine tega, dala nam je namreč nekaj zavarovalnica.

Fara pa je revna in zmirom nas tepe nesreča. Leta 1865 je pogorelo 66 hiš, leta 1867 pa osem, in

letos spet, kakor smo zgorej našeli. Leta 1882 smo imeli pogvedanj, leta 1885 pa spét. Razdžani in uničeni so poti in mostovi, in travniki. Tako nas krotita ogenj in voda Kje bomo jemali za novo cerkev? Zaupamo pa v Božjo pomoč, saj Božji hram hočemo zidati, ne človeškega. Zraven Božjega blagoslova pa se zanašamo na dobre ljudi in dobra serca, katerih je veliko med Slovenci.

Prosimo torej vse dobre in blagoslovene prebivalce mile Kranjske dežele, naj nas podpirajo z milodari. Vsak tudi najmanjši dar se bo hvaležno sprejel in pridružil zakladu, s katerim se bo zidala cerkev.

Kot župnik te nesrečne fare obračam se posebno do visokočast. gospodov duhovnov z bratovsko prošnjo, naj se blagodušno spominjajo naše cerkve, blagovolijo pobirati milih darov.

Cerkveno predstojništvo sv. Martina na Zilski Bistrici v praznik darovanja Gosp. ali Svečnice 1886.

Luka Vavčičar,
župnik.

Marka Kaiser, Jakob Vigele;
cerkv. klučarja.

Pristavek. Pokažimo, da smo dobri sosede bratov Korošcev in častivci sv. Martina. Res je, da imamo doma dosti potreb; toda majhen dar in le enkrat ne bo nikogar pokopal.

Vr.

Razgled po svetu.

Narodno malikovanje. Odkar so narodni prenapeteži jeli vero pod narodnost staviti, je narodnostni malik tako zrastel, da je postal pravi „debeleč“, ali recimo raji malik „debeluh“. V tem pomenu je Bismark v pruskem deželnem zboru narodnemu maliku daroval nekak klavni dar. Izpeljeval je, da zaradi narodnosti bi se smele tudi sprejete dolžnosti in zaveze zanemariti! — Žugal je, da kdo vé, kaj bode svetoval cesarju in zveznim knezom, ako upor poslancev proti njemu ne bo jenjal, in je poslance prav hudo razdražil, zlasti ko je rekel, da utegne tudi brez državno-zborske večine vladati, če ne bo drugač. — Zgubil se je mož tako hudo v svoje prenapetosti, da je rekel, noben Nemec ali tudi Poljak, če hoče biti vojak ali vradnik, ne sme več kake Poljakinje za ženo uzeti, češ, da takó bi bilo nemštvo v nevarnosti! (Ubogo nemštvo ako se ženskih boji!) To je tisti človek, ki jezuitom prepoveduje misijon po pruskih naselbah med pogani, ker jezuiti so mu premalo prusaki. In kaj še? ako bo treba, pokupiti po mili hoče posestva poljskih plemenitnikov, ki so naj trdnjeji zaslomba slovanstva na Pruskem, plemenitaže same pa po svetu pognati in po njihovih posestvih naseliti čistokrvnih Nemcev.

Ali niso to pošastni nazori od človeka, ki je že v tako visoki starosti, da bode neizogibljivo prav kmalo stal pod pravičnim Sodnikom, kateri je Oče vsih narodov in ne bo sodil človeka po nemštvu, slovanstvu, ali laštvu itd., ampak po njegovi ljubezni ali neljubezni do Boga in do vsih ljudi, ter po njegovi dobroti in blagosti, ali pa po njegovi hudobiji ali malopridnosti!

Takemu fanatizmu nasproti naj bi Avstrija napredovala v goji ravnopravnosti in pravice do vsih narodov, in rastla bi tudi njena veljava upaljenih mladoprusakov pred očmi Evrope in vsacega previdnega človeka.

Djanska stran katoličanov pri takem narodnem malikovanju pa je molitev, da bi Bog obudil kacega velikega moža, kacega misijonarja, ki bi hodil od dežele

do dežele, od mesta do mesta, in bi kakor drugi Dominik ljudem oznanoval prvo in drugo veliko spoved Božjo, ter jih učil Bogu darovati in ne narodnosti, pa bližnjega ljubiti kakor sam sebe, ne pa ga sovražiti in preganjati!

Popotvanje v Sveto dežele. Družba za obiskanje svetišč v Palestini vabi k vdeleževanju pri novem romanji v Jeruzalem itd. Ta karavana bode odhajala iz Italije 22. sušca, namreč iz zavetnikov Genove, Livorna, Neapelna, Messine in Katanijo. Obiskala bode Jeruzalem in druge kraje Judeje, Galileje in Samarije do Karmela, ter se bode 30. majnika vrnila proti domu. Popotnina, ki se vloži, jo razdeljena v 3 razrede in stavljena na 1350, 1225 in 100 lir, kakoršen razred si namreč kdo izvoli na parniku. Bolj natanko pojasnjenje daje na prašanje zastoj predsednik omenjene družbe g. Niccoló Martelli v Firenzah (Florencija), via della Forca, 8.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Duhoven za pomoč zoper bolezen na nogah. — Oseba s prav nevarno bolno za pomoč. — Žena na sercu bolna za zdravje, da bi jo Bog vsaj še nekaj lét otročičem ohranil. — Nekdo, da bi ga Bog na prošnje N. lj. G. obvaroval neke pretečene nesreče. — Bolnik za milost, da bi se z Bogom spravil. — Oseba za zdravje, če je Božja volja.

Koledar za prihodnji teden:

15. svečana. S. Favstin. — 16. S. Julijana. — 17. S. Komstocija. — 18. S. Simeon. — 19. S. Julijan. — 20. Sv. Evherij — 21. Perva predpelnična nedelja. S. Severijan.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

3. svečan.

Sv. Ansgar škof, sin plemenitnih starišev na Francoskem, je bival najprvo v slavnem samostanu Korveju kot pridigar. Ali previdnost božja mu je odločila drugo polje za obdelovanje. Poslali so ga njegovi duhovni predstopniki med Dance in Švede, divje ljudstva, bivajoče v severo-zahodnjem delu Evrope. Po trdnem in marljivem večletnem apostoljskem delu se mu je s pomočjo božjo res posrečilo spreobrniti te divje narode; se zato imenuje „apostelj Dancev in Švedov!“ Svoj škofijski sedež je imel v Hamburg-u. Po njegovi smerti leta 865 se je zgodilo veliko čudežev.

Sv. Blaž, škof v Sebastii v Armeniji, je dolgo časa že opravljal svojo apostoljsko službo, kar se prične preganjanje kristjanov. Prijeli so tudi njega, v ječo ga vergli, skoz tri ure s šibami ga pretepavali, potem na steber privezali in mu cele kosove mesa z života tergali. Nekatere ženske, ki so nabirale kri tekočo iz njegovih ran, so s tem dejanjem se izdale, da so kristjane, precej so jih prijeli in po hudem mučenju usmrtili.

Vergli so nato sv. Blaža v jezero, da bi utonil, ker se pa ni potopil, so ga naposled z mečem umorili. Ta svetnik se na pomoč kliče v vratnih boleznih, ker je z znamenjem sv. križa gotove smerti rešil mladenčca, ki mu je ribja kost bila ostala v gerlu; odtod navada, da se deli „sv. Blaža žegen.“

Ta dan se časti še drugi sv. Blaž, ki je bil pastir v Kapadociji. Sodniki so ga zarad sv. vere obsodili k mučeniški smerti, ali te vse muke je tako stanovito in serčno prenašal, da so se nekteri izmed sodnikov sami spreobrnili. Ker so vidili, da mu vse mučenje nič ne škoduje, so ga izpustili in je umrl natorne smerti. Po njegovi smerti je jela njegova pastirska palica zeleneti.

Sv. Celerin je bil dijakon (duhoven niže verste) v Kartagi, kjer je bil za škofa sv. Ciprijan. Njega je sv. škof večkrat pošiljal v Rim v imenitnih opravilih. Umerl je naposled za sv. vero po hudih mukah, ki jih je terpel celih devetnajst dni — v železnih verigah. Z njim vred se častijo tudi sv. Celerina, njegova stara mati, in ss. Lavrentin in Ignacij, njegova strica, — vsi mučeniki.

Sv. Lupicin, škof v Lijon-u na Francoskem, je bil posebno pobožen in svet mož; vsi stari zapisniki z veliko pohvalo govorijo o njem. Sicer se pa iz njegovega življenja nič gotovega ne vé.

Sv. Oliverija in Liberata, dve sestri in pobožni devici v Šomont-u (Chaumont) na Francoskem. Živeli ste v 6. veku.

Sv. Vereburga, devica in opatinja po redu sv. Benedikta, je bila kraljeve rodovine. Oče ji je bil angleški kralj Vulfer, mati pa sv. Ermenilda. Umerla je v veliki svetosti leta 800.

Listek za raznoterosti.

Varite denar pred tatovi! Te dni je sestra z Gorenškega bila poslana v Ljubljano k bratu študentu s 15 gld., ki so jih bili z velikim trudom skupaj spravili, da bi študentu napravili čevlje in nekoliko stanovanja plačali. Nesramen potepuh, ki ima v persih kamen namesto serca, pa ji je v vagonu ta kervavi denar izmaknil, ukradel!

Greuter, slavni tirolski poslanec, kakor poročajo z Dunaja, je nevarno zbolel. Priporočen bodi v molitev, da bi Bog ohranil poštenjaka.

Blejska občina izvolila si je derž. poslanca kneza Ernesta Windischgrätz-a za častnega občana.

Na Bismarkov napad zoper Poljce je poslanec Windhorst, vodja katoliške stranke, prav moško odgovarjal med živo pohvalo središča in Poljcev in dokazal, da vse, kar se je storilo proti Poljcem in kar se namerava, se ne more v soglasje spraviti s 7. paragrafom pruske vestave, ki pravi, da Prusi so pred postavo enaki.

Umerla sta čč. gg.: Pogačnik Jan., beneficijat v Podragi; Močnik Ant., duh. v pok. iz goriške nadšk. R. J. P.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Pn. g. dekan Mart. Skubic 5 gld. — Pn. g. dekan Mat. Kožuh 5 gld. — Pn. g.

dekan Mat. Frelih 5 gld. — Čast. gosp. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Čast. gosp. župnik Stel. Šranc 2 gld. — Nekdo 2 gld. — Neimen. 2 gld. — Čast. g. župnik Jern. Jarc 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Fr. Perpar, duh. pomoč. v Trebnjem 31 gld. 80 kr. — Čast. g. Janez Smrekar, duh. pomočnik v Kočevji, 13 gld. — T. P. 25 kr. — Č. g. župnik St. Šranc 3 gld. — Iz Zlatopolja 24 kr. — Z Dola po č. g. župniku Jern. Jarcu 6 gld. 50 kr. — Iz Mengša po č. g. Koblarji 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Šent-Jernej po č. g. župniku 63 gld. — Od Križevega pri Kostanjevici 11 gld. — Iz Rove 14 gld. 10 kr. — Jožefa Bučar 1 gld. — Gdnja. Hani Götz 40 kr. — Gdnja. Viktorija Melcer 1 gld. — Neimenovana 20 kr. — Iz Krašnje 10 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 21 gld 61 kr. — Po preč. g. mestnem župniku J. Rozmanu 30 gld. — Iz Mekin 11 gld. — Zlatopolje po čast. g. župn. Kar. Lapajne-tu 10 gld. 60 kr. — Z Dola po č. g. župniku Jern. Jarcu 8 gld. 50 kr.

Za sv. Očeta: Tujniška fara 2 gld. 41 kr. — Nevlje 1 gld. 50 kr. Iz Radomelja 3 gld. 20 kr. — Prečast. g. J. O. 10 gld. 34 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Katra Vodnik 50 kr. — Č. g. St. Šranc 3 gld.

Za afrikanski misijon: Gdnja. T. Bučar 1 gld. 5 kr. — Kamniška fara 16 gld. 27 kr.

Za milgsp. škofa v Banjaluki: Čast. g. župnik Stan. Šranc 5 gld.

Za Pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Zlatopolja po g. župniku 2 gld. 10 kr.

Za misijone na Jutrovem: Iz Zlatopolja 1 gld. 36 kr. — Kamniška fara 10 gld. 39 kr.

Za razširjanje sv. vere: Po prečast. gosp. dr. Jož. Dolencu 103 gld. 44 kr. — Iz Mengša po č. g. Koblarji 50 gld.

Za cerkev sv. Martina na Zilski Bistrici: „Kolednikom sv. Martina“ 1 gld. — Čast. gosp. kat. Anton Keržič 1 gld.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: Iz Celja 1 gld.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa: Neimenovana 1 gld.

Za zvonove v Sarajevem: Ribnica po preč. g. dek. M. Skubicu 40 gld. — Z Brezovice po čast. gosp. žup. Jan. Potočniku 90 gld., to je: Fara 50 gld. in Tom. Seliškar 40 gld. — Marija Belič 1 gld. — Zlatopolje po čast. g. župniku Kar. Lapajne-tu 6 gld. — Z Dola po č. g. župniku Jern. Jarcu 6 gld.

Opomba. Pri zadnjem daru 120 gld. z Dovjega naj se pristavi: Med temi neka imenovana dobrotnica iz Doline 100 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. V. K. L.: Došlo in se bode poslalo. — G. S.: Pravo ste zadeli zarad D.; drugo bode opravljeno. Hvala in pozdrav! — G. Š-c: Prejeli in se bo opravilo. Pozdravljeni! — N. Kralj v G.: Zarad listov sporočeno odpravištvu.